

אני עובר כל יום שמונה שעות ועוד ארבע שעות בהתנדבות, רק כדי לשרוף את הזמן, לשרוף את המחשבות, המועקה והסבל שמכריזים בי. מאותה הסיבה אני גם מגיע מאוחר לחדרי, והשכם בבוקר יוצא לעבודה. חלום? בווראי שיש! אבל רחוק מלהתגשם. רציתי קאריירה צבאית. רציתי להיות קצין. הצבא, עד ליום שיחרורי, היה הבית שלי והי מיסגרת שאהבתי. הסדרתי טוב עם החברה והייתי הסמ"כ של כולם. סולקתי, גורשתי, נודיתי כמצורע שאין להתקרב אליו. אני לא רואה את עצמי כחולה וכמוגבל. זה צבא לאאנושי בגלל האופן שנהג עימי. יש די והותר עבודות בצבא שיכולתי לעשות

לראות אותי כביתו. הוא הבהיר לי שאין לי מה לחפש שם. ישנתי כמה לילות בחוף-הים, ובימים אחרים הסתדרתי בכל מיני בתים של מכרים. מזה שבועיים שאני עובד באיזור הצפון, וחי שם לבדי. מצאתי את העבודה בעזרת מכרים. אני מטפל במוגבלים, ואין שום חשש שאני ארביק אותם. יש עבודות רבות שניתן לעסוק בהן ללא כל חשש של הידבקות.

ברירה, ותירצתי זאת בכך שקיבלתי חופשה מהצבא לחודש ימים לצרכי עבודה. אבי, שלא הפתיע אותי בהתנהגותו, צעק שאינו רוצה

אני מבין את מניעיו בתוקף תפקידו. רופא-היחידה הפנה אותי לקצין-רפואה ראשי. לאחר תחקיר אינטימי הוא הבהיר לי חרמשמעית שיש להוציא אותי מהצבא לצ' מיתות בפרופיל 21. הצבא הפך לפתע לגיעיל מאור, תוך יומיים, ללא שום בירוקרטיה מצאתי את עצמי מחוץ למערכת הצבאית.

כל מקום-עבודה פרטי או ציבורי סוגר בפני את הדלת כשעה שאני מציג את תעודת-השיחרור שלי. חורתי הביתה מחוסר

אחיידה

חייל צה"ל: מטפתי את זה בתל-ברוך

בנאמנות, ללא כל סיכון של הרבקה. הצבא שלל ממני את הזכות להיות נורמלי. הגשתי עירעור לקצין-רפואה ראשי, והם רחו אותו.

צה"ל

משחרר

תגובת דובר צה"ל היתה קצרה אך חרי-משמעית: "בהתאם לחוק שרות הביטחון חיילים החולים באיידס או נושאי הנגיף משוחררים משרות בצה"ל, ונקבע להם פרופיל 21. פרופיל כזה אומר שיש להם פטור מסיבה רפואית לשרת בצה"ל". מדובר צה"ל נמסר גם כי כל מי שנקבע לו פרופיל 21 מסיבה רפואית רשאי להגיש בק' שה לשינוי הפרופיל ולהחזרתו לשרות לאחר שנתיים מיום קבלת פרופיל 21. הבקשה הואת נובעת מההנחה שחלה הטבה במצבו או כל שינוי חיובי מבחינה בריאותית. זה תקף לגבי כולם, וכולל גם את חולי איידס או מי שנושאים את הנגיף.